

De macro-biologie-videograaf

Door onvoorziene omstandigheden kon ik mijn verblijf aan de Costa Brava met een paar dagen verlengen. Dit had als aangenaam gevolg dat ik na mijn avondlijke thuiskomst mijn duikmateriaal niet moest uitladen. Er was geen grondige schoonmaak nodig, wat me dus tijd bespaarde. 's Anderdaags werd ik immers verwacht op de duikplaats de 'Oesterdam', ook gekend als de 'Bergse Diepsluis', voor mijn volgende buddy-duik.

Wanneer ik op de plaats van afspraak aankom, zie ik de mobil-home met aanhangwagen van mijn buddy staan. Ik vind Paul Engels en zijn vrouw Maria Raes naast hun voertuig, gezeten in twee plooiestoeltjes en genietend van de warme ochtendzon. Ze stralen alle twee rust uit, maar stille waters hebben diepe gronden en bij deze twee duikers geldt dit zeker.

Het is rustig op de parking en omdat het getij hier amper invloed heeft, is er geen reden om snel het water in te duiken. We nemen ruim de tijd om over ons favoriete onderwerp te praten: duiken. Mijn twee gesprekspartners vormen een goed geolied duikteam dat zich richt op het filmen van hoe bepaalde diersoorten zich onder water gedragen. Ik merk wel een lichte voorkeur voor de koptotigen, zeker als ze over hun sepia-avontuur in Australië vertellen. Ze willen met hun opnames het natuurlijk gedrag vastleggen: hoe zijn de leefomstandigheden van de dieren, hoe jagen ze, hoe planten ze zich voort, enz. En dat doen ze goed, want ze hebben reeds verschillende films gemaakt in de Oosterschelde (over zeepaardjes, sepia's, naaktslakken, de mosselkweek, ...). Beter nog, een aantal van hun films hebben ze verkocht en enkele Nederlandse televisiekanalen kennen hun telefoonnummer. Niet slecht voor een team dat al van 2002 aan het filmen is.

Ik had verwacht twee 'duikerbuddy's' in één klap te slaan, maar Maria geeft forfait. Ik moet haar taak overnemen en als beschermengel over Paul waken. Ik geef me echter niet zomaar gewonnen en na een zwakke belofte op een kans om ook

haar aan mijn lijst van buddy's te kunnen toevoegen, stap ik uit mijn stoel richting duikbak.

rassend en eenvoudig: hij duikt al lang niet meer met een nat pak.

Hoewel ze nu druk in de weer zijn met een film over de voortplanting van diverse diersoorten in de Oosterschelde, is 'toeval' het onderwerp van onze duik. De briefing dekt de nodige afspraken qua veiligheid, maar de rest wordt aan gelukkige ontmoetingen overgelaten.

Onze hoofden zijn amper onder water en het is al prijs. Een drietal vissen trekt de aandacht van Paul. Hij drukt op de opnameknop. Heel wat shots en 20 minuten later heeft hij een opname waarmee hij iets kan doen. Vissen blijken slechte acteurs en alleen het geduld van de cameraman zorgt ervoor dat de scène juist opgenomen wordt. We trekken verder op geringe diepte, zoekend naar bereidwillige acteurs. Het is blijkbaar armoe troef, want weinigen bieden zich aan.

Terwijl we traag en met veel tussenstops dieper afdalen, krijg ik biologieles. In de gebarentaal van duikers vertelt Paul me enkele wetenswaardigheden. Als hij opnieuw zijn camera laat lopen, cirkel ik rond hem op zoek naar potentiële doelwitten. Ik krijg hierbij het gezelschap van een zeebaars. De scheidingslijn tussen acteur en toeschouwer vervaagt.

Ik krijg voldoende tijd om mijn buddy aan het werk te zien. Voor een leek lijkt er niet veel te gebeuren, maar ik kan me voorstellen dat het juist afstellen van de belichting, het kiezen van het juiste perspectief, de juiste positie, ... geen sinecure is. Dat allemaal terwijl de acteurs doen waar ze zin in hebben en helemaal niet van plan zijn één of ander scenario te volgen. Fil-

De duikbak van Paul is veel groter dan de mijne. Zijn bak heeft immers twee wielen en wordt voortgetrokken door de mobil-home. Het groot volume biedt plaats aan verscheidene duikflessen, twee volledige sets duikmateriaal, een compressor, stoeltjes, ... Er hangen alleen droogpakken. Ik vermoed dat dit is omdat videografen lang en zeer traag duiken, waardoor ze het snel koud krijgen. Pauls antwoord is echter ver-

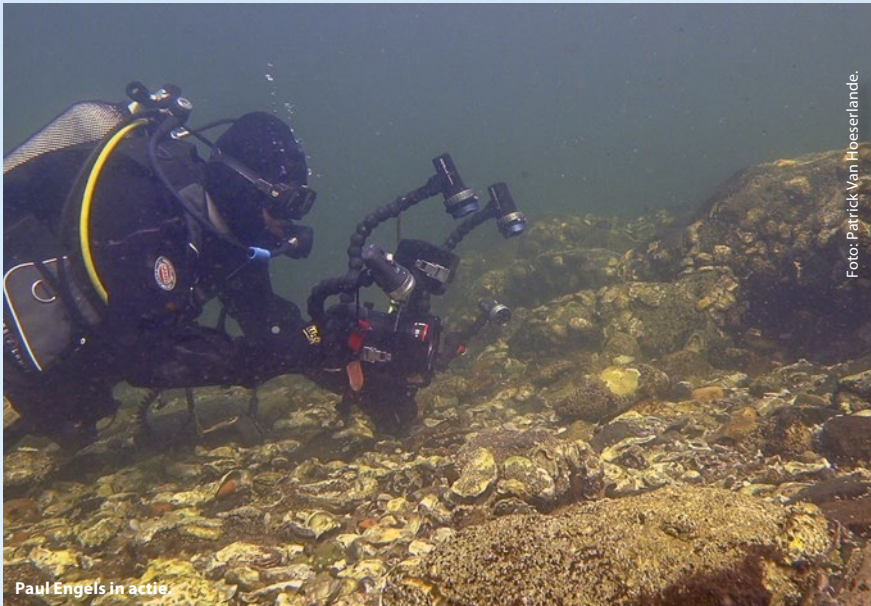

Foto: Patrick Van Hoeseerlande.

Paul Engels in actie.

men, controleren, bijstellen en opnieuw filmen. Als ik mijn buddy geconcentreerd aan het werk zie, begrijp ik beter dat het maken van een goede film teamwork is. Een cameraman is gefocust op wat er zich voor zijn lens afspeelt en verliest hierdoor alle gevoel van de omgeving. De buddy zorgt voor de veiligheid en vergemakkelijkt de opnames. Daarbij moet de buddy evenveel geduld hebben als diegene die de camera vasthoudt.

Ondanks de waarschijnlijk honderden uren opnames kunnen zelfs taferelen waarvoor de meeste duikers niet eens hun vinslag zouden vertragen hem bekoren. De afstand die we in ons uurtje samen afleggen, wordt door de meesten overbrugd in de eerste 5 minuten van een duik. En toch heb ik meer gezien en geleerd dan tijdens de meeste duiken die ik gelogd heb.

Foto: Maria Raes.

Het duikmateriaal van Paul Engels.

Dank je wel, Paul, om me mee te nemen op deze zeer interessante video-exploratieduik en mijn excuses dat ik een zeer onervaren teamlid was. Ik rij de parking van de Oesterdam af en verplaats me tussen de talloze Nederlanders die van de zon genieten. Mentaal vink ik de macro-biologie-videograaf op mijn lijstje van buddy's af en lees de specialisatie van de volgende. Ook interessant.

Ken je iemand kent die interessant duikt en me als zijn of haar buddy wilt? Of ben je zelf zo'n speciale buddy, contacteer me dan via patrick.vanhoeserlande@nelos.be. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Profiel Paul Engels

Startjaar duiken: 1992.

Aantal duiken: 2700.

Huidige club: KTWV.

Duikbrevet: 1*Instructeur.

Andere brevetten: Basis-Nitrox-Duiker.

Speciaal materiaal: Camera XA25 Canon met Gates onderwaterhuis.

Favoriete duikstek 'onze wateren': Oosterschelde.

Favorieten duikstek buitenland: de hele wereld.

Voorkeur soort duik: rustige duik met weinig stroming.

Meest spectaculaire duik: gigantische walvishaaien en hamerhaaien op de Galapagos, maar net zo goed de ontmoeting met 'Giant octopus' in Canada of de 'Pygmeë squids' in Indonesië.

Foto: Patrick Van Hoeseerlande